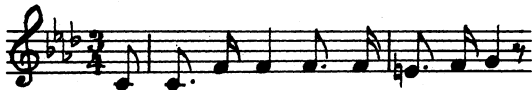
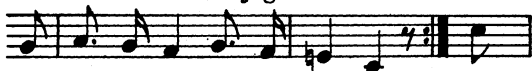

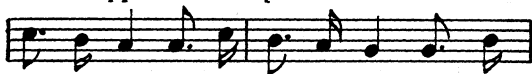
När månen vandrar.

När månen vandrar på fäs-tet blå
då tän-ker jag un-der-stundom så

och tittar in genom ru-tan,
och knäpper sak-ta på lu-tan: "Vad

du är lycklig, du må-ne kla-ra, som

får så högt ö-ver jorden fa-ra och

blott se på och blott se på.

2. Visst ser du dårskaper utan tal, det kan man nog hålla tröligt, och älskande som förgås av kval och älskande som ha roligt. Visst ser du mången tår som rinner, men sorgen aldrig upp till dig hinner, det är för långt.

3. Spektaklet tröttar dig inom kort, det kan man inte förtänka. Då går du bara helt stilla bort, man tröttnar också att blänka. Så blir du borta i några dagar och kommer åter när du behagar och ser på oss.

4. O, milda måne, tag mig till dig från denna jorden så trånga. Helt säkert ingen skall sakna mig, ty såna ha de så många. Ja, tag mig till dig i det höga, så slipper helt visst mitt trötta öga att gråta mer.

5. Och när jag här ej skall dväljas mer och gröna kullen mig gömmer, du lika milt uppå graven ser, fast alla andra den glömmer. Då skall min ande, när den får fara till stjärnelanden, så fritt förklara min kärlek dig.